

Z ERASMUS PROGRAMOM DO NEPOZABLJIVIH TRENUTKOV

2 meseca neponovljivih in predvsem nepozabljivih trenutkov na Dunaju. In to z ljudmi, ki mi bodo vedno ostali v spominu.

Don Bosco Flüchtlingswerk Austria:

Fantje stari od 14 do 19 let. Po pretečenih treh let bivanja morajo organizacijo zapustiti ter si poiskati delo in stanovanje drugje. Popolnoma drugi ljudje, popolnoma drugo razmišljanje in kar je najbolj pomembno je to, da, ko so deležni vse tvoje podpore ti jo zlahka tudi vrnejo.

Vsak torek je zjutraj potekal kolektivni sestanek kjer se je analiziralo vso dogajanje preteklega tedna. Iskale so se rešitve za boljše medsebojne odnose med fanti, na koncu pa se je sestavilo poročilo kjer so bile tudi razdeljene naloge kaj kdo mora storiti skozi teden in s katerim od fantov se mora pogovoriti.

Ob sredah proti večeru pa je potekalo druženje s fanti. Vsako sredo je eden izmed fantov moral skuhati večerjo pri čemer smo mu praktikanti pomagali. Po končani večerji smo skupni čas preživeli v igralni sobi kjer smo igrali namizni nogomet, nekateri so ta čas posvetili fitnesu, drugi pa gledanju filmov. Tako smo se še bolj povezali in spoznali.

Vsi ostali dnevi so potekali skorajda enako. Zjutraj, ko si prišel v službo se je najprej zajtrkovalo, nato je vsak moral prebrati poročilo kjer so mu bile dodeljene naloge kaj mora storiti skozi dan. Mislim, da sem imela res zelo veliko srečo, saj sem večinoma morala katerega izmed fantov pospremiti k zdravniku, zobarju, na raznorazne inštitute, prav tako pa so me pošiljali na raznorazne ustanove po različne papirje tako, da sem si Dunaj večkrat lahko spotoma tudi ogledala. Zadnje tri ure na delu pa so bile posvečene fantom. Tako smo se pogovarjali, igrali igrice, učili in delali domače naloge za šolo. Nad slovenskim jezikom so bili tako zelo navdušeni, da smo nekaj časa namenili tudi inštruiranju. Iz moje strani so bili deležni slovenščine (prav tako angleščine), jaz pa sem iz njihove bila deležna jezikov kot so arabščina, paštu in kurdščina. Zelo zanimivi, a težki jeziki. Eden izmed fantov je imel celo slovenske korenine, saj njegova mama prihaja iz Kopra, oče pa iz Sirije.

Priznam, s težkim srcem sem poslušala njihove zgodbe o vojnih situacijah in o bežanju pred njimi, a si nikoli nisem mislila, da bodo na takšne situacije gledali v popolnoma drugačni luči in prepričanju, da se bo nekega dne vse postavilo nazaj na svoje mesto. Vse to kar so morali fantje prestati in koliko kilometrov so morali prehoditi, da so prišli do željene države si sploh ne moramo predstavljati. Ob njihovih pričevanjih si skozi oči lahko razbral žalost in to kako zelo pogrešajo svoje domače. Bili so tudi trenutki, ko bi lahko ampak si se moral zadržati, da ne bi spustil kakšne solze.

Hvaležna sem za vsako minuto preživeto z migranti, saj od takrat naprej na življenje gledam drugače. Cenim vsak preživet dan in ga maksimalno tudi izkoristim. Hvala Erasmus programu za tako čudovito in neprecenljivo izkušnjo.

Nina Peterka